

A szeretetem

Iván Cárcevic és Világszép Vaszilisz leültek az aranyalmafa alá. Mondanivalójuk nem volt sok, hallgatásuk annál több teherrel súlyosabb. Egy ideig csendesen néztek maguk elé, majd Iván Cárcevic halkán megszólalt:

- Mi történt Anyuskáddal?

- Meghalt, amikor még kicsi voltam. A mostoha névelt fel. Van két mostoha leánytestvérem, de ők nem szeretnek engem. Rossz dolgom volt otthon. Apám folyton úton volt, a portékáit árulta, tudod, ő kereskedő... Anyuskám jó volt hozzám, szeretett engem. - Majd felnézett az égre kémlően fürkészve a pislákoló csillagokat, hátha rámosolyog az egyik, üzenve valamit onnan fentről.

- Ezért elmenekültél otthonról?

- Nem. Bár sokszor gondoltam erre, de Atyuskámat nem akartam otthagyni. A mostoha kiküldött az erdőbe gombát szedni, azt mondta, ő addig pirogot⁷ készít. Becsapott engem, mert tudta, hogy hamar rám sötétedik. Abban bízott, hogy elveszek a sötét erdőben. Talán nem is kerestek, de nem találtak rám. Három éjszakán át bolyongtam, majd Koscejev várához jutottam. A csontember elfogott és szolgájává tett s bezárt a többi lány közé... - zokogta, mire történetében idáig ért.

- Atyuskám sem keres engem, biztosan azt hiszik már régen meghaltam...

Világszép Vaszilisz csak sírt, ömlötte keserves könnyei. Iván Cárcevic finoman megsimogatta Világszép Vaszilisz arcát:

- Ne félj! Megmentelek téged! Megmentem a többieket is! - mondta.

⁷ orosz étel, amely kelt tésztaból készül különböző töltelékekkel

- Nem, nem tudod legyőzni Koscsejt. Nem láttad a vár csontfalát? Az daliás hercegekből épült, akiket Koscsej elvarázsolt. Jobban tennéd, ha elmenekülnél innen!

- Bízz bennem, Vaszilisza, bízz bennem!

- Hogyan tudnád őt legyőzni, mivel?

Iván Cárcevic nem szólt semmit, csak óvatosan megfogta Vaszilisza kezét és odatette a mellkasára. A lány hagyta magát, odaadóan engedelmeskedett, de ujjait ijedten kapta el, mert attól félt, megég, olyan forróságot érzett. A fiú megnyugtatta.

- Megtaláltam és megfogtam a Tűzmadarat. De bűvereje elkábított, csodálatos énekével elandalított. Így hát elengedtem. A Tűzmadár egy tollat adott nekem cserébe. Ez egy varázstoll. Talán a segítségével megmenthetlek titeket- mondta Iván Cárcevic.

- Bárcsak úgy lenne!- és Vaszilisza reménykedve nézett a Cárcevicre.

Iván Cárcevic bátorságot merített a lány kék szeméből, és mindent odaadott volna azért, hogy megmeneküljenek. Szerelme olyan fényességgel árasztotta el lelkét, mint a telihold fénye a sűrű sötét erdőt. Bár a világ legszörnyűségesebb helyén találkoztak, és csak pár perce ismerték egymást, mégis olyan boldogok voltak, mint még soha életükben. Ebben a pillanatban úgy érezték, hogy ők a világmindenségben együvé tartoznak, egy lélekké olvadtak össze. Szívük, mely eddig tele volt szomorúsággal, most élénken kalimpált, vért pumpálva ereikbe, mely arcukat rózsaszínűre festette, lelkük örömmel telt meg. Majd szájukkal megpecsételték ezt a belső zsidongást, melyet szavakkal nem tudtak megmagyarázni. Hosszan csókolták egymást.

Odafenn a tejút közelében most két égitest fényesebben világított, mint bármelyik másik csillag. Ha szájuk lett volna, mosolyogtak volna, ha szemük lett volna, meleg könnycseppbe burkolózva egymásra kacsintottak volna.

Koscsej

Azt mondják, a boldogság csak pár pillanatig tart, örülhetünk, ha az élet néha megajándékoz bennünket egy-egy ilyen időszakkal. Én másban hiszek. Szerintem a boldogság rajtunk is múlik. Küzdeni kell érte, ahogy a szerelmeseknek is küzdeniük kell egymásért. Koscsej, a halhatatlan csontember, mivel meghalni nem akart, halhatatlanságának titkát évezredek óta őrizte, rejtegette, de boldog sohasem volt. Nem bírta elviselni, ha mást boldognak látott. Ha a Fényesség Birodalmában az erdők, mezők illatát beszívta, szájában keserűséget érzett, ha egy kisgyermek megölelte testvérét, ő féltékeny lett, ha pedig szerelmeseket látott, akkor iszonyatos haragra gerjedt és mindent el akart pusztítani a saját palotáján kívül. Gonoszsága nem ismert határokat. Érző szívű ember fia el sem tudja képzelni, mennyi szenvedés, kín által vált Koscsej ilyen gonosszá.